

Akármennyire is nehéz beszélnünk, egyáltalán tudomást vennünk róla, az erőszakolók köztünk vannak, ezért nyitott szemmel kell járnunk.

[Mint múlt heti cikkünkben ismertettük](#), szexuális erőszak akkor valósul meg, ha valakit erőszakkal vagy fenyegetéssel közösülésre kényszerítenek, esetleg védekezésre, akarathyányításra képtelen ember állapotát erre használják fel.

A nemi erőszak megfékezését gátolja, hogy a szakemberek szerint az áldozatok inkább felejteni akarnak, nem pedig feljelentést tenni, a potenciális elkövető ezért nem fél a következményektől. Internetes források szerint minden bejelentett esetre tíz olyan jut, mely egy életre titokban marad. Az elszenvedők többsége **szégyenérzete vagy éppen az önvád miatt nem beszél szívesen esetéről**, hiszen a nemi erőszak kultúrájában nagyon gyakori az áldozat hibáztatása.

Ennek kapcsán sokakban felmerül a kérdés, ha az esetek bizonyos százalékában provokatív is az áldozat viselkedése, öltözködése, **feljogosít-e ez bárkit is arra, hogy akár egy életre ellehetetlenítse az illető kapcsolatait, szexuális életét**.

A második lány, akivel beszélgettem szintén székelyudvarhelyi, és csupán 18 esztendő. Ő mindössze egy éve volt nemi erőszak áldozata. Elmondása szerint úgy érzi, beszélgetésünk segít neki túltenni magát a történten, hiszen **ez idáig el akarta fojtani mindezt**. Abban már kevésbé biztos, hogy a közeljövőben normális keretek közt tud nemi életet élni.

Elmeséled, hogy pontosan hogyan történt az eset?

Az én történetem nem feltétlenül a szokásos erőszakolás sztori. Nem idegen tette, hanem egy olyan ember, akiben elméletileg 100 százalékgig bíznom kellett volna.

2014 nyarán a városon kívül dolgoztam. Idegenek vettek körül. Egyedül voltam, így vakon bíztam az egyetlen ismerős személyben, aki 35 évvel idősebb nálam. Utólag belegondolva eszméletlenül naiv voltam, hiszen **az ő fejében már az első percekben megszületett a terv**, hogy mit fog tenni velem és hogyan.

Persze, semmi jele nem volt annak, hogy készülne valamire. Egyik este a szobájában ültünk, tisztas távolságban: ő a széken, én az ágyon. Egyszer csak felajánlotta, hogy egy-egy cigit elszívhatunk nála, **csak ehhez be kell csuknia az ajtót**. Nem emlékszem teljesen tisztán, de azt hiszem, be is zárta.

Miután ez megtörtént, már mellém ült vissza, és egy jó órás beszélgetés után elkezdte súrolni a hátam, majd vadul fogdosni kezdett. **Azóta is allergiás vagyok arra, ha valaki a hátamhoz ér**, de hidegrázás ér utol még csak a hangjától is annak, ahogy valami végigsúrlódik az anyagon.

Fel akartam állni, de belenyomott a kanapéba, és elkezdődött. Az aktus alatt bezáródtam a testembe és nem észleltem a külvilágot, legalábbis azt hittem. Hónapokig csak arra emlékeztem, hogy **a plafonon a repedések hogyan néztek ki**, azokra viszont annyira, hogy a mai napig kapásból le tudnám őket rajzolni.

Arra is emlékszem, hogy megkért, engedjem. Természetesen nem akartam, de egy százkilós férfival szemben nem sok esélyem volt. Tudtam, hogy kéne visítani, ordítani meg kapálózni, de **a sokkhatás miatt képtelen voltam**

. A következő emlékem az, hogy már a tusolóban ülök és kétségbeesetten mosom magam.

Sokáig azt hittem, hogy nagyjából tényleg ki tudtam zárni a körülményeket. A repedéseken kívül a fájdalom maradt meg és az illatok. Jobban mondva, a pasas orrfacsaró izzadságszaga. Amúgy is olyan vagyok, hogy minden emléket apró részletekben élek meg és nem összességében.

Ahogy beszélünk róla, feltépődik az, amire valamiért nem akartam emlékezni. Most valahogy annyira tisztán élémkerült annyi minden hirtelen. Eddig nagyon próbáltam eltávolítani magamtól ezt, **mintha nem is velem történt volna**. Most meg eszméletlenül valóságosan itt van a szemem előtt minden, mintha kívülről látnám önmagam.

Ahogy az a vadállat szorítja a mellem, és fáj. Látom, ahogy próbálom ellökni magamtól, és ahogy kigombolja a nadrágom, próbál először finomabban belémhatolni, de nem megy neki, ezért felháborodik. **Azt mondja, hogy ne hiszitizzek**. Engedjem, mert ha nem, akkor kegyetlennek kell lennie. Ezután hirtelen egy éles fájdalom. Semmi, soha életemben még nem fájt annyira.

Előkerült az az undor, félelem, amit akkor éreztem. Annyira fájt és nem csak fizikailag, **mintha eltörött volna bennem valami**

. Hallom a fejemben, ahogy elélvez és nyög, majd magamon érzem mindenhol az érintését és gyűlölöm. Utálom magam is, mert bementem abba a szobába.

Belém élvezett. Én akkor senkinek meg sem tudtam volna mondani, hogy lehet, hogy terhes vagyok. Sokat gondolkodtam, hogy mit tehetek. Imádkoztam, hogy ne legyen semmi következménye, és mázlimra nem is lett.

Szűz voltál? A szexuális életeddel mi a helyzet? Tabu?

Az voltam, és azóta sem életem szexuális életet. Nagyon félek tőle és nem is magától az aktustól. A másik félnek ezt el kellene mondani, hogy nekem ez nem fog olyan simán menni és **nem tudom, hogy az emberektől elvárhatok-e ekkora empátiát**

A szüleid hogyan értesültek a történetekről és hogyan fogadták?

Tudni kell, hogy én ekkor még ott maradtam. Nem mondtam el senkinek, egészen addig a pillanatig, ameddig nem találkoztam újra az elkövetővel. Az viszont annyira felkavart és megijesztett, hogy ez újra megtörténhet, így hát kénytelen voltam elmesélni valakinek, aki lépéseket tett az ügyben és értesítette a szüleimet. Szerencsére nem voltam annyira messze. Fogtam a sátorfámat és hazajöttem.

A történetek hallatán **apu dühöngött, anyu meg sírt**. Apukám nagyon szerette volna jogi útra terelni a dolgot, és nagyon ki volt akadva amiatt, hogy én nem, de tiszteletben tartotta a döntésem. Amúgy meg ez egy fájó és nagyon kényelmetlen góc a család életében, ezért azóta sem beszélünk róla. A másik oka, hogy én is inkább akartam elfelejteni, mint feszegetni.

Miért nem terelted jogi útra az ügyet?

Tudtam, hogy én, ha elmegyek rendőrségre, akkor el kell mondani egy csomó embernek külön-külön. Félttem, és úgy éreztem, hogy ezt a bíróságon nem tudom újra meg újra elmesélni, ezért mondtam azt, hogy semmi esélye, hogy én ezt egyedül végigjárjam.

Egyébként a nagy fejlett nyugati országokban is, Romániában meg pláne, borzasztó nehéz végigvinni egy ilyen ügyet, hogy úgy végződjön, ahogy kellene. **Egyszerűen nehéz bizonyítani**. Sok gyilkosságot is elkendőznek. Úgy gondoltam, ha én ezzel odamegyek a rendőrségre, nem vesznek kellőképpen komolyan.

Rajtuk kívül nem mondtad el senkinek?

Felhívtam két embert, mint utólag kiderült, nem kellett volna. Mindketten nagyon rosszul reagáltak le. Az egyik azt mondta, hogy **neked csak egy dugás és ki tudja, a pasasnak**

mennyit jelentett

, a másik megkérdezte, hogy ő most mit csináljon?! Ők már nem a barátaim. Na, képzelheted, ezek után én mennyire akartam mesélni erről.

Az emberek hozzáállásával nagyon nagy baj van. Minden nemi erőszak ellenes kampány azt reklámozza, hogy a nő mit ne tegyen, hogy elkerülje az erőszakot. A másik, ami zavart, hogy ennek az embernek otthon felesége meg gyermeke van, és tudomásomra jutott, hogy megpróbált az eset után öngyilkosságot elkövetni. **A családja miatt nekem még a mai napig is lelkiismeret-furdalásom van**. Nem tudom objektíven nézni. Ezek után úgy éreztem, hogy én vagyok a hibás.

A körülöttem lévő emberek is kicserélődtek, mert köztem és azok között, akikkel addig jóban voltam, lett egy fal. Ők látták, hogy rengeteget változtam, én viszont nem tudtam nekik erről beszélni, mert az a pár negatív tapasztalat, ami addig ért reakciók terén, **azt hitette el velem, hogy mindenki csalódott és csalódni fog bennem.**

A másik ok, ami miatt nem igazán szeretek beszélni róla az, hogy úgy érzem magam, mint egy leprás, ugyanis amikor valahogy még is előkerül a téma, a beszélgetőpartnerem egyszerűen nem tudja kimondani. Az emberek nem tudják, hogy álljanak ehhez, mert nem találkoznak ilyesmivel, és még mi sem tudjuk, hogy hogyan kellene eljárni.

De akkor kivel beszéltél a dologról?

Sokáig senkivel. Aztán kezdtem közel kerülni egy osztálytársamhoz, úgyhogy azt gondoltam, megpróbálom. Tudtam, hogy egy megnyugtató ember és éreztem, hogy a reakciója nem olyan lesz, amilyet eddig kaptam. De ez valahogy **még rosszabb volt, hogy láttam őt, ahogy elsírja magát**. Nagyon letörtem. Nekem nem éri meg az egészet, pláne, hogy magamat okolom az egészért, hogy valakit így megráz a történetem. Még én kértem a bocsánatot a sráctól.

Ezután vele sem vitattátok többet?

Van egy olyan dolog köztünk, hogy nem beszélünk róla, viszont ha látja, hogy kellemetlen szituációban vagyok, például ha simogatják a hátam és ölelgetnek, amire azóta hiperérzékeny vagyok, és ez nekem rosszul esik, akkor azonnal ott terem és kiment. Nekem ő hatalmas biztonságot nyújt. Akárhova elmegyek azóta is bulizni vagy bárhova, és meglátom őt, sokkal nagyobb biztonságban érzem magam.

Mi történt, miután teljesen lezárult a történet?

Akkor kezdődött az igazán nehéz periódus az életemben. Fizikailag képtelen voltam felkelni az ágyból és kimenni a házból az emberek közé, egészen hónapokig. Éreztem, hogy ez így nincs rendben és változtatnom kell, de ez a periódus bitang kemény volt.

Az egyik barátom meggyőződött, hogy ne üljek otthon, és mozduljak ki vele a lakásból. Körülbelül az első sarokig jutottunk, de **ahogy rám néztek az emberek, rögtön kértem, hogy forduljunk vissza** .

Nem tudtam emberekkel kommunikálni. Csengetett a telefonom. Hívtak a barátnőim. Nem tudom megmagyarázni miért, de képtelen voltam felvenni.

Minden hülyeséget kitaláltam. Vagdostam is magam. Úgy érzem, nem gondoltam azt komolyan, csak valamivel kellett tompítanom az érzést. Ne hidd azt, hogy én szeretem, ha fáj, csak egyszerűen nem volt, amit csináljak.

Ez a hülye amerikai filmes tusolós dolog nagyon igaz. Nagyon kell. Olyan is volt, hogy napjában ötször letusoltam. Folyamatosan azt éreztem, hogy mocskos vagyok. Szó szerint undorodtam magamtól.

Utólag nem érzed úgy, hogy nevelt téged ez a tapasztalat?

De, nagyon sokat tanított. Kellett hozzá az egyik tanárnőm közbenjárása és hozzáállása is. Az

a durva, hogy nem mondtam el neki a konkrét esetet. Ahogy elkezdődött a sulis, ő kiszúrta, hogy velem valami komolyabb problémák vannak és kihívott egy kávéra. Azt mondta, hogy nem akarja felpiszkálni az történetem. Tudta, hogy valami kegyetlen dolog részese voltam, de nem akarta hallani. Azt mondta, velem ennek meg kellett történnie ahhoz, hogy tanuljak belőle valamit.

Igaza volt. **Én az a fajta ember vagyok, aki vakon bízok az emberekben.** Azóta háromszor is meggondolom, hogy kiben bízhatok és a kapcsolataim is rengeteget változtak pozitív irányba. Az ember azt hinné, hogy a történetek után teljesen bizalmatlan leszek mindenki felé és kizárom, hogy új emberekkel barátkozhassak. Pedig pont az ellenkezője van. Barátkozom, csak többször is meggondolom, hogy kivel érdemes és kinek mit mondhatok el, ellenben sokkal minőségibbek is a kapcsolataim.

Bár most is vannak, ezt nem is értem, olyanok, akiknek képtelen vagyok elmondani. Ezek között van olyan is, akivel nagyon jó barátok voltunk és valószínűleg meg is értene, de egyszerűen nincs mellette biztonságérzetem. Ő most is a közelemben van, de azt hiszem, nem tudnék vele kettesben elbeszélgetni már egy kávé mellett. Mikor együtt vagyunk, van bennem egy feszültség. **Ami a legjobban fáj még mindig, az a biztonságérzetem elvesztése.** Semmi okom nincs rá, de otthon sem érzem magam biztonságban. Nem tudom, mi az oka.

Mit gondolsz, miért akkora trauma a megerőszkolt áldozatoknak ez az egész folyamat?

Olyan mintha nem is emberként kezelnének. Nincs beleszólásod abba, hogy mi történik veled. Hatalmas megaláztatás. Nagyon kiszolgáltatott vagy. Nagyon fáj. Nem tudsz ellene tenni semmit. Sokan mondták, hogy kellett volna menekülnöm, de erre sanszom sem volt. Egy száz kilós állatot nem tudok leszedni magamról. Mintha egy tárgy lettem volna.

Az a szar benne, hogy **én nagyon felelősségteljes és mindig óvatos vagyok.** Én buliból is időben, taxival megyek haza. Ha iszom, tudom, hogy mennyit szabad és mikor elég. Meg úgy is voltam nevelve, hogy azért megtartom a kellő távolságot az idegenektől. Ebben a szituációban ki voltam szolgáltatva és az borzasztó volt.

Azóta foglalkoztál a témával? Néztél ezzel kapcsolatban filmeket? Olvastál könyveket?

Eléggé érzékeny vagyok rá. Attól függ, hogy éppen milyen állapotban vagyok. Vannak olyan napok, amikor felkelek és tudok létezni nélküle, és vannak olyanok, amikor az egész napomat befolyásolja. Ok nélkül váltakoznak ezek a reggelek, hogy félre tudom-e tenni vagy sem. **Soha nem tudom, hogy mire hogyan fogok reagálni.**

Sokan poénkodnak a dologgal. Múltkor az egyik haverom elsütött egy erőszakolós viccet és akkor hirtelen kapcsolt, hogy ott vagyok. Ezek a szituk így annyira kínosak. Engem zavar a történet maga is, de ha látom, hogy miattam zavarba jön az illető, aki mondja, az még inkább.

Most hogy tekintesz vissza erre a dologra?

Úgy érzem, túl tudnék ezen lépni, hiszen már a nehezén túl vagyok, csak ne lennének ezek az apró dolgok, mint egy illat, egy mozdulat, amik valahogy mindegyre újra előtérbe helyezik az egészséget. Most már könnyebben is beszélek róla. Ez most jól esett, mert most tudatosult, hogy nem is volt olyan nehéz elmesélni, mint amilyennek gondoltam.